

at man vilde hjælpe dem til at faa noget gjort for deres Fiskeri. Kunde de f. Eks. faa 900,000 Kr., vilde de være himmelglade. I Anmærkningerne, som ledsage Lovforslaget, se vi, at Kommissionen nævner alle de Projekter, som have været fremme, og blandt disse nævner den ogsaa Ingeniør Zahrtmanns af 1894, hvor Bekostningen netop er anslaaet til 960,000 Kr. Nu kan man jo sige, at det er givet, at en saadan Havn kan ikke i den Grad tilfredsstille Fordringerne som en Havn til ca. 3 Mill. Kr., og det kan den ganske vist ikke, men de større Fiskefartøjer, Kutterne, have en rigtig god Havn at komme til ved Frederikshavn, og hvis vi saa ogsaa fik noget paa den vestlige Side, hvad det ærede Medlem for Hjørring (Jungersen) talte om, vilde Forholdene stille sig ret heldigt. Jeg er jo ikke paa nogen Maade sagkyndig paa det Omraade, jeg kan hovedsagelig kun se Sagen fra et finansielt og almindeligt folkeligt Standpunkt og giver mig paa ingen Maade ud for at have nogen særlig Forstand paa Fiskeriforhold eller paa, hvorledes Fiskerihavne skulle bygges: men jeg har haft Lejlighed til at se Molen ved Hirtshals, og som Lægmand antager jeg, at hvis der blev bygget en Mole til, vilde der være en Tilflugtshavn for Fiskerne i den nordlige Del af Nørrejylland. Jeg antager, at naar vi altsaa havde Frederikshavns Havn paa den ene Side og Hirtshals paa den anden Side, og en Havn ved Skagen, som ganske vist ikke skulde koste 3 Mill. Kr., men maaske indtil 1 Mill. Kr., saa vilde vi i alt Fald — det tillader jeg mig som Lægmand at mene — have tilfredsstillet de rimelige og billige Krav, der kunne stilles fra denne Del af Nørrejylland. Derfor vil jeg sige, at jeg for mit Vedkommende ikke er nogen principiel Modstander af, at der gøres noget og gøres noget alvorligt for Skagensfiskerne. Jeg har været med til ogsaa for mit Vedkommende at love de Folk, naar de vare her, at støtte deres Krav om Hjælp i deres strenge, brydsomme og højst livsfarlige Arbejde, og dette Løfte agter jeg ogsaa at holde. Men jeg tror ikke, at vi, hvis vi bygge en Havn her til ca. 3 Mill. Kr., ville være i Stand til, som vor finansielle Status nu er, at silfredsstille de Krav, der med Berettigelse kan stilles af Befolkningen langs hele Vestkysten. Derfor er jeg betænkelig ved uden videre at tiltræde dette Lovforslag og har antydet Grunden til, at jeg er betænkelig ved det, og det er, at man ogsaa maa se hen til de andre Egn.

Jeg vil derefter gaa over til at omtale

det, der specielt ligger mig paa Sinde, og som ogsaa er kommen frem i den Betænkning, der foreligger fra Kommissionen af 1897, nemlig Forholdene ved den sydlige Ende af hele den store Strækning, som blev omtalt af det ærede Medlem for Esbjerg (Bluhme). Den nordligste Ende er jo Skagen og det sydligste Ribe. I Betænkningen fremkom der Antydninger af, at der burde gøres noget ved Ribe baade som Fiskerihavn og som Trafikhavn, og de Fordringer, der stilles fra denne sydligste Del af Vestkysten, ere saa beskedne, at de have Udsigt til at kunne imødekommes, naar vi da ikke gaa hen og give alt for mange Penge ud Nord paa. Men ofre vi alt for mange Penge Nord paa, kan jeg virkelig ikke indse, at vi kunne vente at faa noget længere nede. Saa vidt jeg kan skønne, kan jeg i alt væsentligt slutte mig til de Udtalelser vedrørende Vestkystforholdene, der faldt fra det ærede Medlem for Hjørring (Jungersen), det ærede Medlem for Skjern (Ovesen) og det ærede Medlem for Ærø (Frederiksen). Flere af disse Herrer ere langt mere interesserede som Rigsdagsmænd i disse Forhold end jeg og langt mere kendte med Forholdene. Saa vidt jeg kan skønne, kan jeg ogsaa fuldt ud slutte mig til, hvad det ærede Medlem for Esbjerg (Bluhme) har sagt i Dag.

Forholdene ved Ribe ere jo saadanne, at naar Ribe kunde faa en Hjælp i Form af et Laan paa 900,000 Kr., var man der i Stand til at faa Besejlingsforholdene ordnede saaledes, at der var Udsigt til, at at man kunde faa baade en Fiskerihavn og en Havn, der var til Gavn for Byen, og som i væsentlig Grad kunde støtte den i dens haarde Kamp for Tilværelsen. Der oplyses jo i et paa vore Pladser omdelt Skrift af et af Kommissionens Medlemmer, Havnekaptejn Drechsel, at en saadan Kutterhavn skal have en saa stor Dybde, at Skibe med en 6—8 Fods Dybgaende kunne gaa derind. Nu er Forholdet det, at hvis Besejlingsforholdene bleve ordnede ved Ribe saaledes, som der her er gjort nærmere Rede for, ville Skibe med 10—11 Fods Dybgaende kunne gaa ind til Ribe.

Jeg skal oplyse med et Par Tal, hvordan Ribe er gaaet tilbage, hvad Havneforholdene angaar. Det meddeles mig, at i 1857 havde Ribe en Havneindtægt af 6,137 Kr., men i Halvfjerdserne var Indtægten sunken til 2—5,000 Kr., og i sidste Aar har Indtægten kun været 5 Kr. 42 Øre. Det følger heraf, at Besejlingsforholdene have ikke været de bedste. Nu er For-